

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212224122
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1212224122.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a sudcov JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobkyne: I.. J. C., T.. XX.XX.XXXX, H. Č. X, H. proti žalovanej: N.. J. I., Z., U. X, H., V.: XX XXX XXX, zastúpená advokátkou JUDr. Denisou Jánošíkovou, Klincová 35, Bratislava o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. z 3. novembra 2015 č.k. 12Cpr/7/2012-545 a proti uzneseniu tohto súdu z 1. decembra 2015 č.k. 12Cpr/7/2012-550, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.
O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovanej zo dňa 18.07.2012. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy prvoinštančného konania vo výške 501,32 eur a pôvodného odvolacieho konania vo výške 72,92 eur.

2. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že v poradí prvým rozsudkom zo dňa 24.02.2015 č.k. 12Cpr/7/2012-462 zamietol žalobu žalobkyne majúc za to, že nakoľko žalobkyňa v zákonnej lehote dvoch mesiacov odo dňa skončenia pracovného pomeru výpoveďou, t.j. v období od 31.07.2012 do 31.09.2012, nepodala žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, pracovný pomer u nej skončil výpoveďou z organizačných dôvodov ku dňu 31.07.2012. Podaná žaloba o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru bola potom právne irelevantná, pretože pracovný pomer sa skončil ku dňu 31.07.2012. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, uznesením č. k. 6CoPr/7/2015-476 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že úlohou súdu prvej inštancie bude zaoberať sa platnosťou okamžitého skončenia pracovného pomeru z 18.07.2012 z hľadiska existencie opodstatnenosti dôvodov vymedzených v písomnom vyhotovení, ako i z hľadiska dodržania lehoty žalovanou podľa § 68 odsek 2 Zákonníka práce. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že výpoveď žalovanej daná žalobkyni je platným právnym úkonom, nakoľko platnosť tohto úkonu nebola napadnutá v prekluzívnej 2 mesačnej lehote žalobou na súde a preto sa pracovný pomer žalobkyne skončil dňa 31.07.2012. Avšak súčasne mal za to, že je potrebné vyriešiť otázku, či pracovný pomer skončil ku dňu 18.07.2012, alebo ku dňu 31.07.2012. V prípade zamietnutia predmetnej žaloby o určenie neplatnosti okamžitého

skončenia pracovného pomeru bude treba vychádzať z toho, že pracovný pomer žalobkyne u žalovanej skončil okamžitým skončením dňom 18.07.2012, zatiaľ čo v prípade vyhovenia žalobe bude treba vychádzať z toho, že pracovný pomer žalobkyne skončil až dňom 31.07.2012. Dôležitou je i skutočnosť, či pracovný pomer žalobkyne skončil výpoveďou pre nadbytočnosť, alebo okamžitým skončením pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny.

3. Žalovaná mala za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru je platným právnym úkonom. Opätovne poukázala na závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, a to odcudzenie spisu č.k. II. ÚS 302/2011 z konania pred Ústavným súdom SR a neúčast' žalobkyne na seminároch organizovaných Slovenskou advokátskou komorou. Žalobkyňa v presne neurčenom čase mala odcudziť žalovanej z advokátskej kancelárie spis sp.zn. II. ÚS 302/2011 z konania pred Ústavným súdom SR. Uvedeným konaním žalobkyňa ignorovala ustanovenia § 6 odsek 1 písmeno b) a § 13 Advokátskeho poriadku. Odcudzenie vecí zo sídla zamestnávateľa je podľa konštantnej judikatúry považované za závažné porušenie pracovnej disciplíny (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/61/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17CoPr/3/2013 a ďalšie). Žalovaná ďalej poukazovala na to, že je potrebné zohľadniť aj faktor straty dôvery zamestnávateľa v zamestnanca, t.j. žalovanej k osobe žalobkyne. Uvedený záver vyplýva aj z vykonaného dokazovania, keď predchádzajúci zamestnávateľia žalobkyne vyjadrili nedôveru voči jej osobe. Aj vzhľadom na uvedené bolo možné podľa žalovanej konštatovať, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa je osobou bez lojálnosti, ktorej nemožno dôverovať. V rámci pojednávania bola predložená komunikácia žalobkyne s pánom Č. (klientom žalovanej), z ktorej vyplýva, že žalobkyňa konala v rozpore so záujmami žalovanej. Taktiež sa žalobkyňa nezúčastňovala seminárov advokátskych koncipientov. Uvedené povinnosti jej vyplývali z § 64 odsek 3 zákona č. 586/2003 Z.z. Na jednotlivé semináre sa advokátsky koncipienti prihlasujú samostatne, pričom žalobkyňa sa na uvedené semináre nehlásila úmyselne.

4. Žalobkyňa vo svojej argumentácii uviedla, že tvrdenia žalovanej o prevzatí spisu žalobkyňou nie sú pravdivé. Žalobkyňa sama vypracovala sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva, pričom od žalovanej prevzala len kópiu uvedeného spisu, ktorú jej odovzdala 18.07.2014. Doklad o prevzatí žalovaná potvrdila s tým, že chýba len plnomocenstvo. K skutočnostiam týkajúcim sa klienta žalovanej pána Č. uviedla, že sťažnosť klienta smerovala k žalovanej a jej postupu pri jeho zastupovaní. Pán Č. žalobkyňu poveril, aby uvedené prekonzultovala so žalovanou, o čom doložila elektronickú komunikáciu zo dňa 16.07.2012. Ďalej uviedla, že nájomnú zmluvu pre spoločnosť X. M. Z.G.. vypracovala dňa 18.06.2012. Tvrdenie žalovanej, že sa nevhodne obliekala do zamestnania žalobkyňa nepovažovala za hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Uvedené žalovaná ani nenamietala. Taktiež ani nezaloženie účtu žalovanou nebolo možné, podľa jej názoru, považovať za hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Neúčast' na seminároch organizovaných slovenskou advokátskou komorou žalobkyňa zdôvodnila tým, že žalovaná ako školiteľ odmietla uhradiť náhradu cestovných výdavkov, výdavkov za ubytovanie a stravné, ako i náhradu vedľajších výdavkov, ktoré vzniknú v súvislosti so seminárom. Uvedenú skutočnosť žalobkyňa namietala aj listom adresovaným advokátskej komore zo dňa 13.05.2012, ktorý sa nachádza v súdnom spise. Neúčast' žalobkyne na pojednávaní konanom v pondelok vo veci ". zdôvodnila tým, že v piatok pred pojednávaním žalovaná vyhotovila žalobkyňi nesprávne plnomocenstvo, čo si žalobkyňa všimla až v nedeľu pred pojednávaním a informovala o uvedenom žalovanú. Nakoľko sa nestihala pripraviť na pojednávanie, dohodla sa so žalovanou, že v pondelok ráno jej odovzdá spis, čo sa aj stalo. V prípade ". žalovaná žalobkyňi nepredložila žiadne doklady a nepožiadala ju o vypracovanie návrhu. Námietky žalovanej týkajúce sa špiny na pracovisku nie sú porušením povinnosti zamestnanca ale zamestnávateľa, nakoľko hygienu na pracovisku zabezpečuje zamestnávateľ. Ku povinnosti žalovanej ako zamestnávateľa poskytovať stravné lístky uviedla, že žalovaná žalobkyňi doručila stravné lístky s dvojmesačným oneskorením, o čom svedčil i podpis na výplatnej páske o prevzatí stravných lístkov.

5. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaná má od 18.07.2015 pozastavenú činnosť z dôvodu priznania invalidného dôchodku.

6. Právny zástupca žalovanej poukazoval na to, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za platný právny úkon. Žalobkyňa nepopierala odcudzenie spisu sp. zn. II. ÚS 302/2011. Uvedené potvrdila v elektronickom podaní zo dňa 09.07.2012. V danom čase bola žalobkyňa koncipientkou a bola viazaná všeobecnými záväznými predpismi SAK. Uvedeným konaním porušila § 6 a § 13 advokátskeho poriadku. Týmto konaním taktiež znemožnila žalovanej riadne opatrovať spis, čo je v rozpore s § 6

ako i odovzdanie spisu, čo je v rozpore s § 13 advokátskeho poriadku. Takéto konanie žalobkyne je v zmysle konštantnej judikatúry hrubým porušením pracovnej disciplíny. Žalovaná vzhľadom na uvedené, považovala toto konanie žalobkyne, t.j. odcudzenie spisu, za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Z uvedeného dôvodu došlo aj zo strany žalovanej ako zamestnávateľa vo vzťahu k žalobkyni k strate dôvery. Poukázal na vyjadrenia predchádzajúcich zamestnávateľov žalobkyne I. C., X.É. Ú. H., I. G. U., ktorí zhodne uviedli, že keď žalobkyňa pre nich pracovala, konala v rozpore s ich záujmami. Čo sa týkalo prihlasovania na semináre organizované advokátskou komorou uviedol, že každý advokátsky koncipient má prihlasovacie údaje a na semináre sa prihlasuje samostatne. Žalobkyňa sa na semináre nikdy sama neprihlásila. K tvrdeniam žalobkyne, že žalovaná odmietala uhrádzať náklady spojené s účasťou na seminári uviedol, že tieto nie sú pravdivé, nakoľko ak sa koncipient prihlási na seminár, advokátovi sa doručí faktúra, v ktorej sú vyfakturované náklady spojené s účasťou koncipienta na seminári, pričom tieto náklady hradí advokát priamo advokátskej komore. Vzhľadom k neúčasti na seminároch žalobkyňa porušila ustanovenie §64 odsek 3 zákona o advokácii. Poukázal na odlišné postavenie advokátov a advokátskych koncipientov, ktorí v prípade ak nedodržia predpisy komory môžu čeliť disciplinárnemu konaniu voči ich osobe. Uvedeným konaním žalobkyňa žalovanú vystavila nebezpečenstvu disciplinárneho konania.

7. Žalovaná v konaní uviedla, že žalobkyňa odcudzila spis sp.zn. II. ÚS 302/2011. Žalovaná musela požiadať kolegu z Prešova, aby vyhotovil duplikát predmetného spisu, ktorý opätovne krátkou cestou doložila do súdneho spisu. Tvrdenie žalobkyne, že pán Č. nedôveroval žalovanej ako advokátke sa nezakladá na pravde. Žalovaná poukázala na elektronické podanie pána Č., ktorý uviedol, že má plnú dôveru v advokátsku kanceláriu žalovanej. Nájomnú zmluvu pre spoločnosť X. M., Z..G.. vypracovala žalovaná, nakoľko žalobkyňa ju jednoducho odmietla vypracovať. Žalobkyňa mala v zmysle zákona o advokácii ako i uznesení komory chodiť do práce upravená a dodržiavať základnú hygienu. Žalobkyňa však chodila do práce v cyklistickom oblečení. Ďalej žalobkyňa pri nástupe do práce sľúbila, že si založí účet, nakoľko žalovaná musela dávať mzdu v hotovosti. Čo sa týkalo neúčasti žalobkyne na seminároch pre advokátskych koncipientov, žalovaná uviedla, že udala samu seba, nakoľko žiadala komoru o metodické usmernenie, čo má robiť s koncipientkou, ktorá sa odmieta zúčastňovať na uvedených seminároch. Žalobkyňa taktiež odmietala chodiť na akékoľvek pojednávania mimo Bratislavu, okrem prípadu "D.", kedy žalobkyňa priniesla spis do práce a tvrdila, že substitučná plná moc nie je správna. V uvedený deň ju však žalovaná donútila, aby na uvedené pojednávania išla. Žalobkyňa taktiež každý deň namietala, že je na pracovisku špina, hoci priestory dva krát do týždňa upratovala upratovačka. Žalobkyňa dostávala stravné lístky každý mesiac. Nikdy sa však nechodila stravovať mimo pracovisko. Stravu si pripravovala na pracovisku, čo jej trvalo približne hodinu. Taktiež vyfajčila 6-8 cigariet pred budovou kancelárie, o 9.00 prišla do práce a o 17.00 z práce odchádzala. Od kedy žalovaná požiadala o metodické usmernenie, zaviedla dochádzku. Avšak žalobkyňa v práci nikdy nezostávala dlhšie a ak bolo potrebné niečo dokončiť, urobila to žalovaná. Žalovaná doložila do súdneho spisu e-mail od pána I., ktorý uviedol, že mu navrhovateľka odcudzila spisy. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba nie je dôvodná.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 68 ods. 1 písmeno b), ods. 2 Zákonníka práce. Uviedol, že z okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 18.07.2012 doručeného žalobkyni vyplýva, že žalovaná okamžite skončila pracovný pomer so žalobkyňou z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písmeno b) Zákonníka práce. Skutky, ktoré boli dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru definovala žalovaná pod písmenami a) až j). V danom prípade sa jednalo o odcudzenie spisu sp. zn. II. ÚS 302/2011, komunikáciu s pánom Č. spôsobom poškodzujúcim dobré meno žalovanej, odmietnutie plnenia pokynu žalovanej a teda vypracovanie nájomnej zmluvy pre spoločnosť X. M., Z..G., nevhodné oblečenie žalobkyne na pracovisku, neoznámenie čísla účtu na vyplácanie mzdy, odmietnutie chodenia na školenia, pojednávania, odmietnutia pracovania na prípade Š., útočenie na údajnú špinu na pracovisku, trávenie času varením obedu a fajčením a to v rámci pracovného času. Súd prvej inštancie poukázal na to, že Zákonník práce nedefinuje a nešpecifikuje, čo sa rozumie pod pojmom závažné porušenie pracovnej disciplíny, ale len rozlišuje medzi menej závažným a závažným porušením pracovnej disciplíny. Majúc za to, že jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny, t.j. doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, a iné. Z obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 01.08.2011 uzatvorenej medzi stranami sporu vyplynulo, že ako dojednaný druh práce bola pozícia advokátskeho koncipienta, ktorého náplňou práce v danom prípade bolo

vypracovávanie písomností, právnych podaní, zmlúv, účasti na pojednávaniach, rokovaníach s klientmi, nahliadanie do spisov a ďalšie úlohy podľa pokynov advokáta. Článok VIII. predmetnej pracovnej zmluvy definoval povinnosti zamestnanca, medzi iným aj vykonávanie práce podľa pokynov zamestnávateľa, dodržiavanie právnych predpisov vzťahujúcich sa na prácu advokátskeho koncipienta, riadne hospodáriť s prostriedkami, ktoré boli zamestnancovi zverené v rámci výkonu zamestnania, povinnosť zachovávať mlčanlivosť voči tretím osobám, ako i mlčanlivosť v obchodnom tajomstve a iné skutočnosti, ktoré sa dozvie pri výkone povolania. V zmysle článku VIII. bodu 8 predmetnej pracovnej zmluvy žalobkyňa ako zamestnankyňa zobrala na vedomie, že porušenie akejkoľvek povinnosti v bode 4 až 6 je porušením pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom a dôvodom pre výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru.

Z listinných dôkazov založených do súdneho spisu súd prvej inštancie zistil, že žalovaná žalobkyni doručila napomenutie za hrubé porušenie pracovnej disciplíny z titulu odňatia spisového materiálu, ako i opätovné napomenutie, nakoľko žalobkyňa nevrátila predmetný spis a to ani ku dňu 18.07.2012 pod následkom okamžitého skončenia pracovného pomeru (č.l. 170, 173 súdneho spisu) Ako vyplynulo z elektronického podania žalobkyne doručeného žalovanej dňa 09.07.2012, žalobkyňa uviedla, že zväží odovzdanie predmetného spisu ku dňu 31.07.2012. Z listinných dôkazov predložených žalobkyňou súd prvej inštancie zistil, že spisový materiál sp. zn. II. ÚS 302/2011 vrátila žalovanej dňa 18.07.2012 s tým, že predmetný spis bol len vo fotokópiách a zároveň chýbal originál plnej moci udelenej advokátskej kancelárii žalovanej. Z ďalších listinných dôkazov založených do súdneho spisu vyplývalo, že žalovaná požiadala prostredníctvom advokáta N.. V. N. Ústavný súd SR o vyhotovenie kópie uznesenia ÚS SR zo dňa 23.06.2011 a kópie plnej moci udelennej klientom pre žalovanú.

Na základe uvedeného sa súd prvej inštancie nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že uvedený skutok, t.j. odcudzenie spisu sp.zn. II. ÚS 302/2011 sa nestal, nakoľko predloženými listinnými dôkazmi mal súd preukázané, že žalobkyňa spis odcudžila, resp. nevrátila žalovanej kompletný so všetkými listinami. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že k vráteniu časti spisu došlo až po dvoch upozorneniach zo strany žalovanej, a to ku dňu doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že došlo k odcudzeniu predmetného spisu a k vráteniu jeho časti až v deň doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru. Tvrdenie žalobkyne, že spis vrátila, súd nepovažoval za relevantné, nakoľko k vráteniu došlo až po doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru. Uvedený skutok sa stal tak, ako bol žalovanou uvedený v okamžitom skončení pracovného pomeru. Súd prvej inštancie potom uvedené konanie žalobkyne, keď táto spis odmietala vrátiť, považoval za konanie v rozpore s povinnosťami žalobkyne, uvedenými v pracovnej zmluve. V danom prípade žalobkyňa nepostupovala podľa pokynov žalovanej, ako svojho zamestnávateľa, keď sa odmietla podriaďiť jej príkazu.

Ďalším skutkom, pre ktorý žalovaná okamžite skončila pracovný pomer so žalobkyňou bolo doručenie elektronického podania pánovi Č., klientovi žalovanej, v ktorom žalobkyňa osočovala žalovanú. Na svoju obranu žalobkyňa uviedla, že uvedená komunikácia sa týkala pána Č. a jeho nespokojnosti s postupom žalovanej ako advokátky. Z obsahu elektronického podania zo dňa 17.07.2012, ktoré doručila žalobkyňa pánovi Č. vyplývalo, že ho žalobkyňa upozornila na podozrivé správanie žalovanej voči poškodzovaniu záujmov klientov. Žalobkyňa v danom prípade poukazovala na údajnú nezákonnosť postupu žalovanej pri vyúčtovaní trov právneho zastúpenia. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že nie je predmetom skúmania v danom prípade, akým spôsobom žalovaná účtovala trovy právneho zastúpenia. Z pohľadu súdu bola v danom prípade podstatná skutočnosť, akým spôsobom žalobkyňa plnila pokyny žalovanej, keď z uvedeného bez pochybností vyplýva, že žalobkyňa pokyny žalovanej neplnila a zároveň konala v rozpore s postupmi advokátskej kancelárie, pre ktorú bola zamestnaná. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na obsah predmetného elektronického podania, z obsahu ktorého vyplynulo, že žalobkyňa osočovala žalovanú pred klientmi žalovanej a tak konala v rozpore so záujmami advokátskej kancelárie, t.j. svojho zamestnávateľa. Ďalším skutkom, pre ktorý žalovaná skončila pracovný pomer so žalobkyňou bolo odmietnutie vypracovania nájomnej zmluvy pre spoločnosť X. M., Z..G... Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách prvoinštančného a pôvodného odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

9. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie resp. aby ho zmenil tak to, že žalobe vyhovie. Uviedla, že súd prvej inštancie neskúmal novú skutočnosť a to, že žalovanej bol od 18.07.2015 pozastavený výkon advokácie a teda súd mal skúmať, či dôvodom pozastavenia tohto výkonu nebola priznaná invalidita na základe duševnej poruchy. V ďalšom poukázala na to, že súd prvej inštancie neskúmal platnosť výpovede zo dňa 10.06.2012 v súlade so žalobným návrhom, čím neúplne

zistil skutkový stav a jeho rozsudok je nepreskúmateľný. Poukázala na to, že neplatnosť výpovede uplatnila včas a v žalobe jasne uviedla aj dôvody jej neplatnosti - konanie na príkaz po prerokovaní a neplatnosť určeného odstúpného. Súdu prvej inštancie vytkla, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a to tým, že nesprávne vyhodnotil pri dokazovaní dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru. K jednotlivým skutkom okamžitého skončenia pracovného pomeru uviedla, že pokiaľ ide o nevrátenie spisu týkajúceho sa konania pred ústavným súdom, považuje za nepravdivé tvrdenie, že ho odmieta vrátiť. Pokiaľ ide o doručenie elektronického podania p. Č., jej konanie nebolo neetické, ak klient žiadal žalobkyňu predtým telefonicky, aby upozornila žalovanú, že žalovaná nútila konať p. Č. protiprávne pri návrhu na vklad do katastra ručne opravenej darovacej zmluvy. Žalobkyňa len upozornila tohto klienta, že žalovaná nie je schopná sebareflexie pri posudzovaní príkazov a podaní. Preto závery súdu prvej inštancie, že týmto konaním porušila etiku sú nesprávne. Pri odmietnutí vypracovania nájomnej zmluvy pre spoločnosť X. Ružinov, súd prvej inštancie neskúmal dôvod, prečo žalobkyňa nemohla okamžite vypracovať nájomnú zmluvu, a teda, že jej chýbal list vlastníctva pre daný objekt. Až po jeho dodaní žalobkyňa zistila, že vlastníkom nie je X., ale mestská časť Ružinov a tá dala objekt do správy X. a teda sa tu vyžadoval súhlas vlastníka, ak právne vzťahy neurčujú inak. Pokiaľ išlo o odmietanie chodiť na školenia organizované G. uviedla, že tu nejde o povinnosť, ale o právo zamestnanca, ktorých školení sa zúčastní za obdobie troch rokov koncipientskej praxe, tak aby ich v uvedenej trojročnej dobe absolvovala všetky. Preto nemôže ísť o hrubé porušenie pracovnej disciplíny, iba ak by jej to zamestnávateľ dal príkazom. Uvedené však preukázané nebolo. V ďalšom vytkla súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal ďalšími dôvodmi okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to - nevhodným oblečením, nezaložením účtu, odmietaním účasti na pojednávaniach, odmietnutím pracovať na prípade Š., námietkami na nečistotu pracovného prostredia a povinnosťou zamestnávateľa poskytovať stravné lístky. Uviedla, že je len subjektívnym pocitom žalovanej, čo ona považuje za nevhodné oblečenie, pokiaľ ide o zriadenie účtu bolo dohodnuté, že jej bude výplata vyplácaná v hotovosti, účasť na jednotlivých pojednávaniach jej znemožnila samotná žalovaná, nakoľko jej nevyhotovovala platné plnomocenstvá, pracovať na prípade Šebová považovala za protiprávny príkaz žalovanej, a pod.

10. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedla, že žalobkyňa nikdy nenavrhol vykonať dôkaz o tom, prečo bol žalovanej pozastavený výkon advokácie. Odhliadnuc od uvedeného, je táto otázka pre predmetné konanie irelevantná. Navyše uvedená skutočnosť nemá žiadnu časovú ani vecnú súvislosť. Naostatok uviedla, že k pozastaveniu výkonu advokácie u žalovanej došlo na jej vlastnú žiadosť. V tomto smere poukázala na to, že žalovaná žalobkyňu už nemôže zamestnávať. Pokiaľ ide o platnosť/neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, túto otázku už vyhodnotil odvolací súd vo svojom prvom rozhodnutí. V ďalšom uviedla, že súd prvej inštancie na strane 5 napadnutého rozsudku vymedzil dôvody uvedené v okamžitom skončení pracovného pomeru aj ich dôvodnosť. Odcudzenie veci (spisu) zo sídla žalovanej je v zmysle ustálenej súdnej praxe považované za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Bolo potrebné zohľadniť aj faktor straty dôvery v osobu žalobkyne. Osoba žalobkyne je osobou bez lojálnosti, ktorej nemôže žiaden zamestnávateľ dôverovať. Tento záver je akcentovaný osobitnou povahou povolania advokáta /advokátskeho koncipienta, kde vzťahy medzi advokátom, advokátskym koncipientom a klientom sú založené na dôvere, mlčanlivosti a predovšetkým lojálnosti. Žalobkyňa pri korešpondencii s p. Č. konala úmyselne v rozpore so záujmami žalovanej ako zamestnávateľky. Pokiaľ ide o neúčasť žalobkyne na seminároch, uviedla, že žalobkyňa sa počas zamestnania u žalovanej nezúčastňovala seminárov, pričom za dobu trvania pracovného pomeru bola povinná sa zúčastniť dvoch seminárov - jesenného a jarného. Uvedené jej vyplývalo z § 2 ods. 1, § 3 ods. 1,2, 3 a z § 64 ods. 3 zákona o advokácii. Žalobkyňa sa tak dopustila závažného porušenia pracovnej disciplíny úmyselným porušovaním stavovských predpisov a všeobecne záväzných platných predpisov. Od žalovanej, ako advokátky teda nebolo možné spravodlivo požadovať, aby pokračovala v zamestnávaní advokátskej koncipientky, ktorá úmyselne porušovala všeobecne záväzné predpisy a stavovské predpisy Slovenskej advokátskej komory.

11. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

12. V danej veci bolo vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobkyňa pracovala u žalovanej na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.08.2011 na pozícii - advokátsky koncipient. Pracovná činnosť

žalobkyne ako advokátskej koncipientky pozostávala z vypracovaní písomností, právnych podaní, zmlúv a stanovísk, právnych rozborov a analýz, účasti na pojednávaníach na súdoch, rokovaniami s klientmi, nahliadaní do súdnych spisov, podľa pokynov advokátky zisťovaním rôznych skutočností. Mzda bola dohodnutá vo výške 500,- eur mesačne. Podaním zo dňa 11.06.2012 doručila žalovaná žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru z organizačných dôvodov v zmysle § 68 odsek 1 písmeno b) Zákonníka práce, nakoľko sa žalobkyňa stala nadbytočnou. Z obsahu predmetnej výpovede vyplýva, že u žalovanej nastali organizačné zmeny, ktorými sa zrušila pozícia advokátsky koncipient. Žalovaná oznámila žalobkyni, že ju nemá možnosť ďalej zamestnávať a ani ponúknuť inú, pre ňu vhodnú prácu. Písomným podaním zo dňa 01.07.2012 žalobkyňa žalovanej oznámila, že výpoveď zo dňa 11.06.2012 považuje za neplatnú. Žalobkyňa považovala rozhodnutie advokátskej kancelárie žalovanej o zrušení pracovného miesta z organizačných dôvodov za neplatné. Mala za to, že advokátska kancelária nemôže právnymi úkonmi uskutočňovať prejavy vôle v zmysle právnych úkonov, toto právo patrí len zamestnávateľovi fyzickej osobe. Zrušenie pracovného miesta žalobkyňa považovala za účelové, ktorým žalovaná riešila nahromadené problémy so žalobkyňou. Ďalej poukázala na neplatnosť výšky odstupného uvedeného v predmetnej výpovedi.

Listom zo dňa 18.07.2012 žalovaná okamžite skončila pracovný pomer so žalobkyňou z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny. Dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaná v predmetnom liste definovala nasledovne:

„podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce s Vami okamžite končím pracovný pomer pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého ste sa dopustili nasledovným konaním:

a) dňa 01.04.2011 som ako právna zástupkyňa prebrala zastupovanie pred ústavným súdom pod číslom konania II. ÚS 302/2011 - 14, kde sa mala podpísaná plnú moc + 13 príloh k sťažnosti. Opakovane ako ústne, tak písomne, som Vás žiadala o vrátenie kompletného spisu. Odmietli ste mi uvedený kompletný spis vydať, hoci som dala už druhé opätovné napomenutie za hrubé porušenie pracovnej disciplíny, v ktorom som vás upozornila, že v prípade nesplnenia tejto požiadavky skončím s vami pracovný pomer okamžite (17.07.2012). Vrátili ste mi kópie, nie originály bez môjho plnomocenstva.

b) bez môjho vedomia ste z pracoviska na mojom počítači zaslali elektronickou poštou klientovi („Č.“) list, o ktorý som vás nežiadala, ktorý zásadným spôsobom vážne poškodzuje moje dobré meno a taktiež poškodzuje aj meno mojej AK.

X.) odmietli ste vypracovať nájomnú zmluvu pre X. M. Z..G.. s tým, že nie ste ochotná robiť zmluvy zadarmo, hoci ste v pracovnoprávnom pomere s mojou AK a dostávate riadne mzdu. „Asi ste si zmýlili prácu advokáta s inkasným strediskom za moje právne rady a služby“.

d) hoci som vás niekoľkokrát osobne upozornila, zásadne ste celú dobu chodili na pracovisku neupravená a nevhodne oblečená (cyklistický odev a pod.)

e) v pracovnej zmluve síce máte, že mzdu vám budem vyplácať v hotovosti, ale hoci som vás opakovane niekoľkokrát žiadala a upozorňovala, aby ste mi konečne oznámili číslo vášho účtu v banke, nakoľko som vám chcela poukazovať mzdu na váš účet, neučinili ste tak, s tým, že za tých pár eur mzdy, ktorú dostávate, sa vám neoplatí si účet vôbec zakladať .

f) odmietate chodiť na školenia vedené slovenskou advokátskou komorou pre koncipientov.

g) odmietate chodiť na akejkol'vek pojednávaní, či už priamo na území v meste Bratislavy alebo mimo územia mesta Bratislavy okrem jedného pojednávaní, v prípade „D..

h) odmietli ste pracovať na prípade Š.

i) neustále útočíte na údajnú špinu na pracovisku, odkedy som s vaším upratovaním nebola spokojná, hrozíte inšpektorátom práce, hoci chodí pani, a tá pravidelne upratuje a udržuje hygienu v kancelárii.

j) stravné lístky dostávate, na obedy mimo kancelárie nechodíte, každý deň si varíte v kuchyni kompletný obed, čo vám trvá vždy minimálne cca 1 hod. Denne prefajčíte minimálne ďalšiu polhodinu pred budovou kancelárie, ale tento čas si nenadpracujete. V pracovnej dobe si čítate beletriu, učíte sa angličtinu.

Na okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyňa reagovala oznámením zo dňa 22.07.2012, v ktorom namietala jeho neplatnosť. Mala za to, že dôvody, pre ktoré s ňou žalovaná okamžite ukončila pracovný pomer boli známe už pri doručovaní výpovede z pracovného pomeru zo dňa 11.06.2012. Poukázala na skutočnosť, že Zákonník práce stanovuje dvojmesačnú lehotu pre uplatnenie dôvodov, pre ktoré s ňou žalovaná skončila pracovný pomer. Keďže žalovaná vo výpovedi zo dňa 11.06.2012 uvedené dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru neuviedla, žalobkyňa mala za to, že okamžitým skončením pracovného pomeru sa žalovaná snažila konvalidovať neplatnosť výpovede.

13. Ako už odvolací súd uviedol vo svojom prvom rozhodnutí zo dňa 08.07.2015 č.k. 6CoPr 7/2015-476, rozviazanie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi (vykonanými súčasne alebo postupne) Zákonník práce ani iné právne predpisy nevyklúčujú (nezakazujú); jednotlivé právne úkony

sa posudzujú samostatne a samostatne taktiež nastávajú ich právne účinky (viď rozsudok NS ČR sp. zn. 2 Cdo 195/97). Rovnako platí, že ten istý pracovný pomer môže byť aj opakovane skončený ďalším zo spôsobov rozviazania pracovného pomeru uvedeným v zákone napriek tomu, že doposiaľ o platnosti predchádzajúceho rozvázacieho úkonu nebolo súdom rozhodnuté (rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 138/2003). Z uvedeného vyplýva, že nemožno dôvodne tvrdiť, že by pracovný pomer nemohol byť rozviazaný platnou výpoveďou z pracovného pomeru len preto, že zamestnávateľ neskôr voči zamestnancovi vykonal neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru.

14. Podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

Žalobou podľa ustanovenia § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> môže zamestnanec aj zamestnávateľ uplatniť na súde neplatnosť právneho úkonu o skončení pracovného pomeru. V tomto smere nie je podstatné, či zamestnanec trvá alebo netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, resp. či zamestnávateľ trvá alebo netrvá na tom, aby zamestnanec naďalej vykonával prácu. Táto žaloba sleduje posúdenie existencie právnej skutočnosti (neplatnosti právneho úkonu o skončení pracovného pomeru), nie určenie, či právny vzťah alebo právo tu je alebo nie je; právny záujem na tomto určení, ako už bolo spomenuté, vyplýva priamo zo zákona. Keďže nie je potrebné v žalobe o určenie neplatnosti právneho úkonu o skončení pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> tvrdiť a v konaní o nej preukazovať právny záujem na tomto určení (na rozdiel od žalôb podľa § 80 písm. c/ O. s. p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/>> resp. § 137 písm. c) C.s.p., kde sa vyžaduje doloženie naliehavého právneho záujmu), neprichádza vôbec do úvahy, aby sa v prípade podania takejto žaloby skúmala otázka naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti namietaného právneho úkonu o skončení pracovného pomeru.

Právo účastníka pracovnoprávneho vzťahu (žalobcu) domáhať sa určenia neplatnosti zrušovacieho prejavu uvedeného v § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> nie je teda možné podmieňovať preukázaním existencie naliehavého právneho záujmu. Ustanovenie § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> sa však vzťahuje len na tam vymenované prípady, t.j. ak ku skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť niektorým zo spôsobov vypočítaných v ustanovení § 59 ods. 1 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> (ide o skončenie pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou). Iba ak ide o neplatnosť skončenia pracovného pomeru iným spôsobom, môže byť takáto neplatnosť určená rozhodnutím súdu so zreteľom na splnenie predpokladov uvedených v § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku resp. § 137 písm. c) C.s.p. a takáto neplatnosť môže byť v inom konaní posudzovaná ako predbežná (prejudiciálna) otázka (porovnaj k tomu napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 193/2005 <<http://merit.slv.cz/1Cdo193/2005>>, ako bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 53/2007). Z ustanovenia § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> totiž vyplýva, že ak zamestnanec alebo zamestnávateľ chce dosiahnuť, aby nenastali právne účinky vyplývajúce zo skončenia pracovného pomeru niektorým z týchto vypočítaných spôsobov, musí v lehote dvoch mesiacov podať na súde žalobu na určenie, že právny úkon smerujúci k skončeniu pracovného pomeru je neplatný. Dvojmesačná lehota podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> je lehotou prekluzívnou (prepadnou) a na zánik práva súd prihladne ex offo, t. j. aj keď to účastník konania nenamietne (porovnaj § 36 ods. 1 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>>). To znamená, že účastník, ktorý chce zabrániť skončeniu pracovného pomeru niektorým zo spôsobov vypočítaných v § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>>, musí uplatniť svoj nárok na určenie neplatnosti žalobou na súde tak, aby žaloba došla na súd najneskoršie posledný deň tejto lehoty. Ak nie je nárok na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> uplatnený včas, právo na určenie neplatnosti právneho úkonu smerujúceho k skončeniu pracovného pomeru zaniká a skončenie pracovného pomeru aj v prípade, že by bolo neplatné, je účinné. To, že márne uplynutie dvojmesačnej lehoty má za následok, že sa súd už nesmie zaoberať posudzovaním otázky platnosti tohto právneho úkonu, a to ani formou predbežnej otázky, znamená, že ak neplatnosť právneho úkonu o skončení pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> nebola určená právoplatným rozhodnutím súdu (napr. preto, že takáto žaloba vôbec ani podaná nebola), musí súd

vychádzať z toho, že pracovný pomer účastníkov skončil (žalobou nenapadnutým právnym úkonom) platne (porovnaj k tomu napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 147/2008 <<http://merit.slv.cz/3Cdo147/2008>>, ako bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 5/2009, resp. v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 56/2009).

Uvedenú povahu žaloby podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> nezmení prípadná konkurencia namietaného právneho úkonu s ďalším - do úvahy prichádzajúcim - spôsobom skončenia pracovného pomeru, t. j. u tejto žaloby ani v takomto prípade nie je dôvod pre jej posudzovanie podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku resp. § 137 písm. c) civilného sporového poriadku.

Zamestnanec a zamestnávateľ, resp. obaja spoločne k skončeniu pracovného pomeru môžu smerovať (použiť) viaceré právne úkony (urobené po sebe alebo aj naraz); Zákonník práce a ani iný predpis právneho poriadku to nezakazuje; účinok týchto úkonov nastáva samostatne. Jednotlivé právne úkony sa v takomto prípade skúmajú na základe včas podanej žaloby podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> napadajúcej ten - ktorý úkon, resp. úkony. Ani taký právny následok, akým by bolo skončenie pracovného pomeru na základe iného (niektorého zo spôsobov skončenia pracovného pomeru, ako je uvedený v ustanovení § 59 ods. 1 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>>) ako žalobou spochybneného právneho úkonu, teda že žalobou spochybnený právny úkon pre neexistenciu pracovného pomeru by už zánik tohto pomeru vyvolať nemohol, nevytvára ešte prekážku brániacu samotnému požadovanému určaniu neplatnosti namietaného úkonu. Tento úkon sa posudzuje so zreteľom na okolnosti, za ktorých bol urobený, teda v čase, kedy bol daný, nie so zreteľom na neskorší stav, resp. stav, aký je v čase rozhodovania súdu (k tomu pozri uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 132/2008). Nie je vylúčené, aby došlo k okamžitému zrušeniu pracovného pomeru aj po doručení výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, prípadne v priebehu výpovednej lehoty (viď R 67/1968).

15. V danej veci bol so žalobkyňou skončený pracovný pomer dvoma samostatnými právnymi úkonmi, a to výpoveďou zo dňa 11.06.2012 z tzv. organizačných dôvodov a následne okamžitým zrušením pracovného pomeru zo dňa 18.07.2012. S poukazom na vyššie uvedené závery ustálenej súdnej praxe potom platí, že ak sa žalobkyňa mienila domáhať určenia neplatnosti oboch skončení pracovného pomeru (teda tak výpovede ako i okamžitého skončenia) bola povinná svoj nárok na určenie neplatnosti oboch týchto úkonov (keďže išlo o spôsoby rozviazania pracovného pomeru vypočítané v § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>>), uplatniť žalobou na súde v dvojmesačnej prekluzívnej lehote. Ak potom nebol nárok na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> uplatnený včas, právo na určenie neplatnosti právneho úkonu smerujúceho k skončeniu pracovného pomeru zaniká a skončenie pracovného pomeru aj v prípade, že by bolo neplatné, je účinné. V takomto prípade márne uplynutie dvojmesačnej lehoty má súčasne za následok, že sa súd už nesmie zaoberať posudzovaním otázky platnosti tohto právneho úkonu, a to ani formou predbežnej otázky. Znamená to, že ak neplatnosť právneho úkonu o skončení pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> nebola určená právoplatným rozhodnutím súdu (napr. preto, že takáto žaloba vôbec ani podaná nebola), musí súd vychádzať z toho, že pracovný pomer účastníkov skončil (žalobou nenapadnutým právnym úkonom) platne.

Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že žalobkyňa v dvojmesačnej prekluzívnej lehote podľa § 77 Zákonníka práce napadla na súde žalobou iba jeden z právnych úkonov skončenia pracovného pomeru, a to okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 18.07.2012. Žalobkyňa žalobou v tejto lehote nenapadla právny úkon skončenia pracovného pomeru výpoveďou z organizačných dôvodov zo dňa 11.06.2012. Tento právny úkon sa preto stal platným a nebolo možné jeho platnosť skúmať ani formou predbežnej otázky v tomto konaní. Ako už bolo uvedené, aj v prípade, ak by bola výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 11. 6. 2012 neplatná, nepodaním žaloby na určenie jej neplatnosti v prekluzívnej dvojmesačnej lehote žalobkyňou, došlo k účinnému skončeniu pracovného pomeru výpoveďou. Skutočnosť, že žalobkyňa podanou žalobou sa domáhala určenia iba neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyplýva jednak z obsahu samotnej žaloby v znení jej petitu (v tomto smere odvolací súd poukazuje na odôvodnenie tejto skutočnosti už vo svojom rozhodnutí zo dňa 08.07.2015 č.k. 6CoPr 7/2015-476), ako i z jej vlastného vyjadrenia zo dňa 01.10.2014 (č.l. 393 spisu), v ktorom sama uvádza, že trvá iba na určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 18.07.2012 s náhradou mzdy a ponecháva iba na úvahu súdu, či bude neplatnosť výpovede zo dňa 11.06.2012 posudzovať ako predbežnú otázku alebo samostatne. Rovnako na pojednávaní konanom

dňa 02.10.2014 (č.l. 420) žalobkyňa uviedla, že žiada, aby súd platnosť výpovede zo dňa 11.06.2012 preskúmal ako otázku predbežnú. Je potom zrejmé, že žalobkyňa žalobou podanou v dvojmesačnej prekluzívnej lehote podľa § 77 Zákonníka práce napadla neplatnosť iba okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 18.07.2012, a pokiaľ ide o neplatnosť výpovede zo dňa 11.06.2012, túto žiadala preskúmať iba ako otázku predbežnú. Ako však už bolo uvedené, ak zamestnanec nenapadol žalobou podanou podľa § 77 Zákonníka práce ďalší samostatný právny úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru, nemožno platnosť tohto úkonu posudzovať ako otázku predbežnú, a i v prípade jeho neplatnosti, je potrebné takýto úkon považovať za platný právny úkon, ktorým sa skončil pracovný pomer. Neobstojí preto odvolacia argumentácia žalobkyne, že podanou žalobou napadla i neplatnosť výpovede zo dňa 11.06.2012. Ako už bolo uvedené, nestačí, aby neplatnosť výpovede respektíve nesúhlas s výpoveďou zamestnanec prejavil vo vzťahu k zamestnávateľovi, ale je potrebné, aby takáto neplatnosť bola zo strany zamestnanca napadnutá žalobou podanou na súde, k čomu v posudzovanom prípade nedošlo.

16. Nakoľko však, existenciu naliehavého právneho záujmu nemožno posudzovať pri žalobe podanej podľa § 77 Zákonníka práce, a keďže k okamžitému skončeniu pracovného pomeru u žalobkyne došlo počas plynutia výpovednej doby na podklade výpovede zo dňa 11.06.2012, bolo potrebné sa zaoberať platnosťou/neplatnosťou i tohto úkonu smerujúceho ku skončeniu pracovného pomeru. V prípade, ak by súd dospel k záveru o platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, tento (pracovný pomer) by sa skončil skôr, než by nadobudla účinky inak platná výpoveď z pracovného pomeru. Na druhej strane, ak by súd dospel k záveru o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, pracovný pomer žalobkyne by skončil uplynutím výpovednej lehoty na podklade výpovede zo dňa 11.06.2012. Tak či tak, pracovný pomer žalobkyne u žalovanej by skončil najneskôr uplynutím výpovednej doby. Bolo preto potrebné vyriešiť otázku, či pracovný pomer žalobkyne skončil už ku dňu 18.07.2012 (okamžitým skončením), alebo až ku dňu 01.09.2012 (uplynutím výpovednej doby, pričom to, že pracovný pomer skončil najneskôr v deň 01.09.2012 nie je sporné, keďže v tento deň nastali účinky platnej výpovede). Navyše spôsob skončenia pracovného pomeru je pre zamestnanca významný aj pri jeho ďalšom pracovnom uplatnení, keďže to môže mať vplyv na rozhodnutie budúceho zamestnávateľa takéhoto zamestnanca zamestnať.

17. Pokiaľ teda ide o jednotlivé dôvody (skutky) vymedzené v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 18.07.2012, odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie, že niektoré z týchto skutkov boli u žalobkyne dostatočným dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce môže zamestnávateľ okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne, a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu. Okamžité skončenie pracovného pomeru podľa tohto ustanovenia je výnimočným opatrením; zamestnávateľ môže skončiť pracovný pomer so zamestnancom okamžite len vtedy, ak konanie zamestnanca možno s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti považovať za tak závažné, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby ho naďalej zamestnával. Pri skúmaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny sa vo všeobecnosti musí prihliadnuť na osobu zamestnanca, ním zastávanú funkciu, jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, mieru zavinenia zamestnanca, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, to, či svojím konaním spôsobil zamestnávateľovi škodu a pod. Zo súdnej praxe ďalej vyplýva, že závažnosť musí byť daná objektívne a nestačí, že porušenie určitých pracovných povinností označí zamestnávateľ ako závažné, a to ani v prípade, že tak učiní vo svojom internom predpise, s ktorým zamestnanca preukázateľne oboznámi ešte predtým, ako dôjde k porušeniu predmetnej pracovnej povinnosti zamestnancom. Rovnako ako v prípade výpovede pre porušenie pracovnej disciplíny, resp. pre existenciu dôvodov odôvodňujúcich okamžité skončenie pracovného pomeru, aj pri samotnom okamžitom skončení pracovného pomeru Zákonník práce stanovuje určitý časový priestor existencie práva zamestnávateľa skončiť pracovný pomer okamžite. Márnym uplynutím prekluzívnych lehôt podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce toto právo zamestnávateľa zaniká. Lehoty sú dve, jedna je subjektívna (dvojmesačná), závislá od zistenia dôvodu pre okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnávateľom, a druhá lehota je objektívna (jednoročná), začína plynúť odo dňa, keď vznikol dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru a ohraničuje objektívnu možnosť skončenia pracovného pomeru so zamestnancom, u ktorého nastali dôvody pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Pre platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru musia byť súčasne dodržané obidve lehoty.

18. V prvom rade žalobkyňa sa mala závažného porušenia pracovnej disciplíny dopustiť dlhodobým konaním, ktorým odmietala vrátiť (odovzdať) žalovanej spisový materiál ku konaniu vedenom na Ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 302/2011. Tento spis žalobkyňa odmietla žalovanej vydať napriek viacerým ústnym a písomným výzvam. Žalobkyňa síce existenciu tohto skutku poprela, avšak na č.l. 168 spisu sa nachádza jej samotné vyjadrenie zo dňa 09.07.2012, že sama zväží, či tento spis žalovanej odovzdá k 31.07.2012. Žalobkyňa v ňom doslovne uviedla: „vzhľadom na skutočnosti, ktoré súvisia s posúdením vášho konania pred advokátskou komorou, zväžím, či vám spis odovzdám k 31.07.2012, nakoľko sa nejedná o klienta, ale o moju osobu, ak máte pocit, že je to porušenie zákona, môžete sa domáhať splnenia súdnou cestou“. Uvedené vyjadrenie žalobkyne bolo reakciou na výzvu žalovanej o vrátenie spisu zo dňa 09.07.2012, v ktorej žalovaná konanie žalobkyne, ktorým jej táto odmieta vrátiť predmetný spis, označuje už za hrubé porušenie pracovnej zmluvy a etiky koncipienta.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa bola vyzvaná žalovanou na vrátenie predmetného spisu (po prvý krát) ešte v máji 2012 (15.05.2012 - č.l. 169). V júli 2012 (04.07.2012), žalovaná odmietanie vrátenia tohto spisu žalobkyňou už začala označovať za hrubé porušenie pracovnej disciplíny s tým, že v liste zo dňa 04.07.2012 žalobkyňu za toto konanie aj napomenula (č.l.170) . Žalobkyňa až 09.07.2012 (č.l.168) uviedla, že sama zväží, či spis žalovanej odovzdá k 31.07.2012. V liste zo dňa 17.07.2012 (doručenom žalovanej v ten istý deň - č.l. 173) žalovaná opätovne toto konanie žalobkyne označila za hrubé porušenie pracovnej disciplíny, avšak už s upozornením o možnosti skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Žalobkyňa spis v lehote určenej žalovanou nevrátila, urobila tak až po prevzatí okamžitého skončenia pracovného pomeru dňa 18.07.2012 (navyše v nekompletnej podobe).

Odvolací súd potom konanie žalobkyne považoval za pokračujúci skutok, ktorý však až v súhrne (nie jednotlivito) naplnil znaky hrubého porušenia pracovnej disciplíny a bol zavŕšený neodovzdaním spisu ani na podklade poslednej výzvy žalovanej zo dňa 17.07.2012, v ktorej žalovaná už konanie žalobkyne označila za hrubé porušenie pracovnej disciplíny, spolu s upozornením o možnosti skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce resp. bol zavŕšený vyhlásením žalobkyne, že sama zväží odovzdanie spisu žalovanej. Totiž skutočnosť, kedy konanie žalobkyne bolo možné v tomto smere zároveň vyhodnotiť aj ako zavinené, bolo možné usúdiť až z jej vyjadrenia zo dňa 09.07.2012, kedy táto prehlásila, že sama zväží vrátenie spisu žalovanej. Odvolací súd bol tak názoru, že hrubým porušením pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne neboli jednotlivé dielčie konania, kedy žalobkyňa po jednotlivých výzvach spis neodovzdala, ale až v súhrne konanie žalobkyne predstavovalo hrubé porušenie pracovnej disciplíny, pričom dňom 09.07.2012 mohla žalovaná i zistiť, že toto konanie je zároveň zavineným porušením pracovnej disciplíny. Konanie žalobkyne v súhrne tak intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny nadobudlo až potom, čo táto odmietla spis vrátiť žalovanej i napriek upozorneniu, že jej konanie bude kvalifikované ako hrubé porušenie pracovnej disciplíny, že s ňou bude z tohto dôvodu (ak spis nevráti) skončený pracovný pomer okamžite a až potom, čo žalovaná (na základe tvrdenia žalobkyne, že sa sama rozhodne či spis vráti) zistila, že toto konanie je zo strany žalobkyne zároveň zavinené (navyše úmyselné). Z týchto dôvodov potom 2 mesačná subjektívna lehota podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru začala žalovanej najskôr plynúť prvým dňom nasledujúcim (t.j. dňom 10.07.2012) po oznámení žalobkyňou, že sa sama rozhodne, či spis vráti, t.j. momentom, kedy žalovaná zistila, že konanie žalobkyne je zavinené (úmyselné). V tomto skutku bolo potom okamžité skončenie pracovného pomeru uplatnené včas podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Pokiaľ ide o samotné porušenie tejto povinnosti, odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade žalobkyňa nepostupovala podľa pokynov žalovanej, ako svojho zamestnávateľa, odmietla sa podriaďiť tomuto pokynu, čo možno za daného stavu považovať za hrubé porušenie pracovnej disciplíny, navyše spôsobené úmyselným konaním. Z hľadiska zastávanej funkcie (advokátsky koncipient) a formy zavinenia porušenia pracovnej disciplíny (úmyselným konaním), je nemysliteľné, aby advokátsky koncipient takýmto spôsobom nerešpektoval pokyny advokáta, navyše bez relevantného dôvodu pre takéto konanie. Je potom pochopiteľné, že žalovaná stratila k žalobkyňi akúkoľvek dôveru.

19. Pokiaľ ide o skutok uvedený pod písm. b) okamžitého skončenia pracovného pomeru, aj tento podľa názoru odvolacieho súdu napĺňa znaky hrubého porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou a bol spôsobilým dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou. Doručenie (zaslanie) elektronického podania (navyše z počítača samotnej žalovanej) klientovi žalovanej p. Č., v ktorom žalobkyňa osočuje žalovanú, ako svojho zamestnávateľa, je nepochybne hrubým porušením pracovnej disciplíny. Žalobkyňa v tomto elektronickom podaní zo dňa 17.07.2012 vyslovene uviedla: „ je výlučne na vás, ako s touto informáciou naložíte, ale chcem vás upozorniť na podozrivé správanie N.. I. voči

poškodzovaniu záujmov klientov, na čo som upozornila advokátsku komoru v máji 2012, nakoľko pani doktorka bola minulý rok 2011 advokátskou komorou uznaná vinnou za porušovanie zákonov. Je zrejme, že preto mi dala výpoveď, ale komore predložím ďalší dôkaz, ako vás u notára presvedčila, aby ste podpísali absolútne neplatnú darovaciu zmluvu, čo môže byť problémom v konaní o obnove konania. Ak máte záujem sa informovať o ďalších skutočnostiach, píšem vám kontakt na moje súkromné telefónne číslo“. Z uvedeného je potom zrejme, že žalobkyňa vo svojom podaní adresovanom klientovi žalovanej o.i. uviedla i skutočnosti, ktoré sa predmetného klienta vôbec netýkali. Predovšetkým skutočnosť, že žalovaná bola v roku 2011 advokátskou komorou uznaná vinnou za porušovanie zákonov, nemá žiaden súvis s právnymi úkonmi poskytovanými tomuto klientovi. Ide o skutočnosti, ktoré s osobou predmetného klienta nijako nesúviseli. Závažnosť konania v tomto smere umocňuje i to, že išlo o akýsi akt „pomsty“ zo strany žalobkyne za výpoveď z pracovného pomeru. Napokon ani samotnému klientovi žalovanej p. Č. nebola takáto komunikácia po vôli, keď vo svojom e-maile zo dňa 20.07.2012 žalovanej oznamuje, že mu žalobkyňa dňa 06.06.2012 telefonovala a snažila sa spochybníť odbornosť žalovanej a zanedbávanie svojich povinností voči nemu ako klientovi. P. Č. D. tomto smere potom prehlásil, že nikdy nemal pocit, že by žalovaná konala v jeho neprospech alebo, že by zanedbala voči nemu svoje povinnosti. Konanie žalobkyne tak napĺňa znaky hrubého porušenia pracovnej disciplíny, keď klienta žalovanej informovala o skutočnostiach nesúvisiacich s poskytovaním právnych služieb tomuto klientovi a navyše, keď bola pri tomto konaní motivovaná určitou „pomstou“ za výpoveď z pracovného pomeru danej jej žalovanou. V tomto smere potom odvolací súd poukazuje i na judikát R 32/1993 v zmysle ktorého, porušením pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom je v podmienkach trhovej ekonomiky aj také úmyselné konanie pracovníka, ktorým v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa využil poznatky a informácie získané pri práci pre zamestnávateľa v jeho neprospech v hospodárskej súťaži s iným podnikateľom. Je zrejme, že žalobkyňa úmyselne, a v rozpore s oprávnenými záujmami žalovanej, využila poznatky a informácie získané pri práci pre žalovanú (t.j. skutočnosť, že žalovaná bola v roku 2011 advokátskou komorou uznaná vinnou za porušovanie zákonov) v neprospech žalovanej vo vzťahu k jej klientovi.

20. Pokiaľ ide o zvyšné skutky pod písm. c) až j) okamžitého skončenia pracovného pomeru, tieto podľa názoru odvolacieho súdu, buď neboli žalovanou riadne preukázané, neboli po skutkovej stránke dostatočne vymedzené príp. svojou intenzitou nenaplnili pojem hrubé porušenie pracovnej disciplíny a niektoré z nich boli uplatnené po uplynutí prekluzívnych lehôt podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Tak napr. skutok pod písm. c) okamžitého skončenia pracovného pomeru (odmietnutie vypracovať nájomnú zmluvu pre X. M., Z.G..) nebol v konaní nijako preukázaný (napokon nešlo ani o klienta žalovanej), žalovaná v tomto smere nepredložila žiaden dôkaz, že by túto prácu zadala žalobkyňi. Skutok pod písm. h) - odmietnutie pracovať na prípade „Šebová“ nie je po skutkovej stránke vymedzený dostatočne určito, keďže nie je zrejme, čo pod pojmom „odmietnutie“ mala žalovaná konkrétne na mysli (či vypracovanie podania, neúčast' na pojednávaní, podanie opravného prostriedku a pod). Skutok pod písm. f) - odmietanie zúčastňovať sa na školeniach organizovaných G., rovnako nebol v okamžitom skončení pracovného pomeru dostatočne (z hľadiska časového) vymedzený, kedy tento dôvod si nepochybne vyžadoval i určenie časového obdobia, kedy k tomu malo dochádzať (nestačilo iba všeobecné tvrdenie o takejto neúčasti). Navyše pre tento skutok bolo okamžité skončenie pracovného pomeru dané oneskorene (§ 68 ods. 2 Zákonníka práce), keďže o neúčasti žalovaná získala vedomosť už vo februári 2012 (viď sťažnosť žalovanej na koncipienta zo dňa 22.02.2012 z č.l. 133), avšak k okamžitému skončeniu pristúpila až v júli 2012. Rovnako za dostatočne nevymedzený po skutkovej stránke, je i skutok pod písm. g) (odmietanie chodiť na pojednávania), keďže nie je zrejme, akých pojednávaní resp. prípadov sa uvedené týka. Ide len o všeobecné tvrdenie, pričom nie je zrejme, napr. či sa uvedené týka jedného alebo viacerých prípadov. Zvyšné skutky (pod písm. d, e, i, j) buď nedosahujú intenzitu hrubého porušenia pracovnej disciplíny (d, j), a teda mohlo by ísť len o menej závažné porušenia (avšak tieto by mohli byť nanajvýš, aj to za splnenia podmienok podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, len dôvodom výpovede z pracovného pomeru), alebo skutky pod písm. e), i) nie sú porušením pracovnej disciplíny vôbec.

21. Ak súd pri preskúmaní rozhodnutia zamestnávateľa zistí, že jedno z viacerých porušení pracovnej disciplíny, za ktoré bol so zamestnancom rozviazaný pracovný pomer jeho okamžitým zrušením, nie je dokázané, sám posudzuje, či ostatné porušenia pracovnej disciplíny ešte odôvodňujú skončenie pracovného pomeru týmto spôsobom. Z uvedeného potom vyplýva, že na to, aby súd vyslovil, že žalovaná platne okamžite skončila so žalobkyňou pracovný pomer podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce postačovalo, aby hrubé porušenie pracovnej disciplíny spĺňalo aspoň jedno konanie vymedzené

v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru. V danom prípade uvedené nastalo pokiaľ išlo skutky vymedzené pod písm. a), b) okamžitého skončenia pracovného pomeru, tak ako to správne konštatoval i súd prvej inštancie.

22. Záverom odvolací súd poukazuje i na to, že pri posudzovaní konania žalobkyne bolo potrebné prihliadnuť i na jej osobu, ako i jej doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, keď v konaní bolo preukázané, že so žalobkyňou boli i v minulosti obdobné dôvody pre skončenie pracovného pomeru u predošlých zamestnávateľov, kedy žalobkyňa odmietala rešpektovať pokyny svojich zamestnávateľov resp. v prípade vznesenej kritiky na jej osobu okamžite podnikala „odvetné“ kroky (č.l. 178-181). I v posudzovanom prípade začali konflikty medzi stranami sporu vznikáť v období, kedy žalobkyňa nebolo vyhovené jej požiadavke na zvýšenie platu. Žalobkyňa, hoci mala možnosť z tohto dôvodu zmeniť zamestnávateľa, rozhodla sa u žalovanej zostať, avšak svoju nespokojnosť so mzdovým ohodnotením riešila opakujúcimi podnetmi na žalovanú vo vzťahu k rôznym inštitúciám resp. G. Z. Y.. Za daného stavu (kedy konflikty medzi stranami sporu sú viac menej neudržateľné pre fungovanie „zdravého“ pracovného prostredia) ani nemožno od žalovanej spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej u seba zamestnávala na pozícii advokátskeho koncipienta. Vo vzťahoch medzi stranami sporu došlo teda k vytvoreniu takej vzájomnej nedôvery, že ich vzájomné fungovanie (vzťah „advokát - koncipient“) nie je za daných okolností možné. Zároveň bolo potrebné zohľadniť i skutočnosť, že žalovaná má od 18.07.2015 pozastavenú činnosť, z dôvodu priznania invalidného dôchodku a teda nie je ani oprávnená zamestnávať fyzickú osobu na pozíciu advokátskeho koncipienta.

23. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nezostalo odvolaciemu súdu iné, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

24. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t.j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 C.s.p., odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci však odvolací súd nebol názoru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí tak vychádzal iba zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej úspešnej v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Podľa § 239 ods. 1 C.s.p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 248 C.s.p.).

26. Žalobkyňa v odvolaní vo veci samej namietala aj skutočnosť, že v rámci priznaných trov prvoinštančného konania nemala byť žalovanej uznaná odmena za úkony právnej pomoci, a to za vyjadrenia zo dňa 23.09.2014, 12.01.2014 a 10.09.2015, nakoľko tieto nie sú podaním vo veci podľa § 13 a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. K tomuto odvolací súd uvádza, že všetky predmetné úkony sú riadnymi úkonmi právnej pomoci (okrem úkonu z 12.01.2014, keďže takýto úkon sa nielenže v spise nenachádza, ale ani nebola odmena žalovanej za takýto úkon právnej pomoci priznaná), nakoľko nimi žalovaná v rámci svojej obrany na súde reagovala na skutkové a právne okolnosti prejednávanej veci. Odvolacia námietka žalobkyňa tak v tomto smere nebola dôvodná.

27. Napadnutým uznesením zo dňa 01.12.2015, súd prvej inštancie uložil žalobkyňi povinnosť uhradiť trovy štátu vo výške 11,36 eur, do troch dní. Súd prvej inštancie v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že uznesením zo dňa 03.02.2014 č.k. 12Cpr/7/2012-343 priznal svedkovi I.. N. C. svedočné vo výške 11,36 eur, na úhradu ktorého zaviazal štát. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.03.2014. Podľa § 148 ods. 1 O.s.p., štát má podľa výsledku konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. V konaní bola žalobkyňa neúspešná a preto ju súd v súlade s uvedeným ustanovením zaviazal na úhradu týchto trov.

28. Žalobkyňa sa v rámci odvolania vo veci samej, odvolala aj proti tomuto uzneseniu. Namietala, že svedok krivo vypovedal a preto žiada, aby odvolací súd svedočné svedkovi neuznal.

29. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

30. Odvolací súd je predovšetkým viazaný dôvodmi odvolania, a teda nemôže napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať z iných dôvodov, než z tých, ktoré vo svojom odvolaní žalobkyňa vymedzila. Žalobkyňa v odvolaní namietala skutočnosť, že svedkovi nemalo byť priznané svedočné vo výške 11,36 eur, nakoľko tento pred súdom krivo vypovedal. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že odhliadnuc od skutočnosti, že toto tvrdenie žalobkyne nebolo ničím preukázané, napadnuté uznesenie sa netýka priznania svedočného svedkovi, ale náhrady trov, ktoré štát vynaložil v konaní. Podľa § 148 O.s.p. platilo, že štát má podľa výsledku konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. V danej veci nebolo sporné, že v konaní bola neúspešná žalobkyňa a preto jej podľa citovaného ustanovenia (§ 148 O.s.p.), podľa výsledku konania, vznikla povinnosť uhradiť trovy štátu. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď na tieto trovy zaviazal žalobkyňu. Ak žalobkyňa mala za to, že svedočné svedkovi neprináleží, mala uvedené namietat v čase, kedy súd rozhodoval o svedočnom. Odvolací súd má teda za to, že námietka žalobkyne ohľadne krivej svedeckej výpovede svedka nemá žiaden vecný súvis s uplatňovaním trov štátu podľa výsledku sporu. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).